

BARANOVSKY EDIT VERSEI

PALACKPOSTA

I. levél

pá
dá

II. levél

párom
várom

III. levél

kívánlak
halásznak

IV. levél

kifoghatnál
visszadobnál

V. levél

nem jó egyedül
jöjj és menekülj

VI. levél

látalak álomban
fogtalak hálóban

VII. levél

mi lenne ha itt lennél
a cápákkal etetnél

VIII. levél

szeretném ha megtalálnál . . .
jobb lenne ha ott maradnál . . .

IX. levél

ezt a szigetet nem találod
ha mégis ám legyen fogásod

X. levél

akkor gyere értem kérlek szépen
ha ezt valaha is tőled kértem

Palics, 1994. június 11.

AKKOR

F. D.-nek – Desirének

akkor nem tudtam akkor másra figyeltem
értelmetlen szavak kis fénytorlaszok á-
csorogtak ágaskodtak az úton vajon mire
vártak mire voltak kíváncsiak láttam mi-
kor a temetőn át kísértél jöttek követtek
körültünk a kövek márványállapotukban
megejtőek voltak nem hiszem hogy láttad
észre sem vetted mennyire meghatódtam a

kövek láttán azon hogy élettelenebbek
 voltunk a temetőnél a köveknél az élőknél
 akkor mintha mozdult volna az élet arcodon
 mikor a halálról beszéltem és mondtam nem
 kell az élet nélküled ez eszembe sem jutott
 volna de a kezed érintette a kezemet mégsem
 tudtam akkor mit gondolsz elköszöntél mentél
 néztem utánad akkor szólni akartam de nem
 fordultál vissza nem láthattad már hogy
 akkor helyet cseréltem a hozzám legközelebb
 nyugvó halottal ott a temetőben akkor meg-
 értettem a köveket a kort amelyben élünk
 éreztem súlytalan arasznyi fekete létünk
 és újból meghatódtam a márványok anyagán
 kikezdetlenségén hűségén a fehér kövek
 életén biztonságán hát most elmondtam amit
 nem tudtam neked elmondani
 akkor

Palics, 1994. május 31. Születésnapomon

MAGAM ENGESZTELŐ

Honnan szólok?

Innen.

Nem láthatod, nem hallhatod.

Mint parázs izzik a szó számban, de mire kimondanám,
 kialszik. Elüszkösödnek a napok is, ez a hely is, a
 salakra nem rakhatsz új tüzet, homokra hiányos téglát.

Értelmetlen. Salakra salak. Ablakra ablak. Ajtóra ajtó.

Meddig rakod? Rakhatod. Se tűz, se fény, se kijárat.

Hiába, kiabálhatsz . . . Mégis szólnom kell, varázsütésre
 jól mennek a dolgok, kétlem, hogy meghallod, olyan
 letről szólok. Ablak nincs. Ajtó nincs. Csak a helye.

Mit gondolsz, ajtó lehetett itt valamikor vagy üresen
 tátongott, mint a barlang szája? Hazátlan lehetett a
 lakója, mint én. Nem lehetett végleges az állapota,
 mint ahogy az enyém sem. Szédületabroncsok tartották
 fogva, szorították a fejét, a pántok nem engedték.

Szédült. Kiabált, mint most én. Van, akinek hangja sincs,

a szorítást sem érzi. Az értelmetlent tetézi. Vagy úgy tesz, mintha itt sem lenne. Elodázik. Nyálkabevonatot húz maga után, mint a csiga. Eredeti nyom. Állati. Neszelsz valami után, ami nem állati. Porfogókba botlasz. Évezredes pókhálók, motívum nélküliek, amerre csak mész. Hiányos enciklopédiák a polcon, a szerzők neve az ólombányákban rekedt. Addig beszélj, míg lehet. Pontatlan diagnózis. Nem csoda. A valamirevaló orvosok a fronton. Össze kell rakni a hiányzó testrészeket. Ki kié? Ortopéd-archeológusok mondják meg, teszik össze. A lelkek meg szállnak, lábakra, járásra semmi szükségük. Beszédre sincs, mint nekem.

Kijjebb nyomulok, bent rian a csend. Jégzajlás-imitáció az egész, nem igazi. Álképzetelek koppannak az ablak helyén. Reményjáték-variációk a nyeresre. Számhalmazok, vigasz-érvek. Nem dönthetsz egyedül. Nem tudsz. Élni-lendületet végy.

Ki kell menni. Nincs hely, hova lépj.

Állsz az üresen tátongó, egyszemélyes barlang szájánál. Gondolatfurdancsok lyuggatják agyadat. Fáj. Ettől az örök-döntetlen játszmától.

Megkímélhetted volna magadat. Vagy valaki más.

A másság. Igen. Arról van szó. Nem akarhatod, hogy egyedül döntsek, ennyire más nem lehetsz.

Vagy visszaküldenél, oda, le?

De ha időben érkezel, a hajamhoz érsz, megsimogatod: gyengébb leszek, mint Sámson miután Delila levágta bűverejű haját.

Ez már más. Kell, hogy más legyen. Tudod.

Költészet. Érzed?

Te, magamengesztelő. Húzod a hajamat. Engedj.

Jó?

Palics, 1994. május 31. Születésnapomon

VÉGRENDELET

Leányomnak, Mónikának

Testamentumot kéne írni
Jajjal, könnyekkel telesírni.

Nem, azt nem lehet, hallgatni kell,
Szánalmas, gyenge, ki esdekel.

Mért szégyelljem gyengeségemet?
Krisztus is vérzett, sírt, könnyezett.

Unom a kegyes hazugságot,
De hogy ezért szerettek, bántott.

Őszinte is voltam, ami fáj,
Nem kellett, magadra maradtál.

Lehet nekem végakaratom?
Nincstelenségem, kire hagyom?

Apám s anyám, ők, mit hagytak rám?
Tigris és galamb a családfán.

Én, az ötvözet, kemény anyag,
De a szívem lágy, röghöz ragadt.

Utódomnak végrendelkezem,
Őrizze víg „eretnekségem”.

Palics, 1994. május 26.